

Cínový vojáček

Josef Šorm

detektivka

≡ KNIHA ZLIN

Cínový voják

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

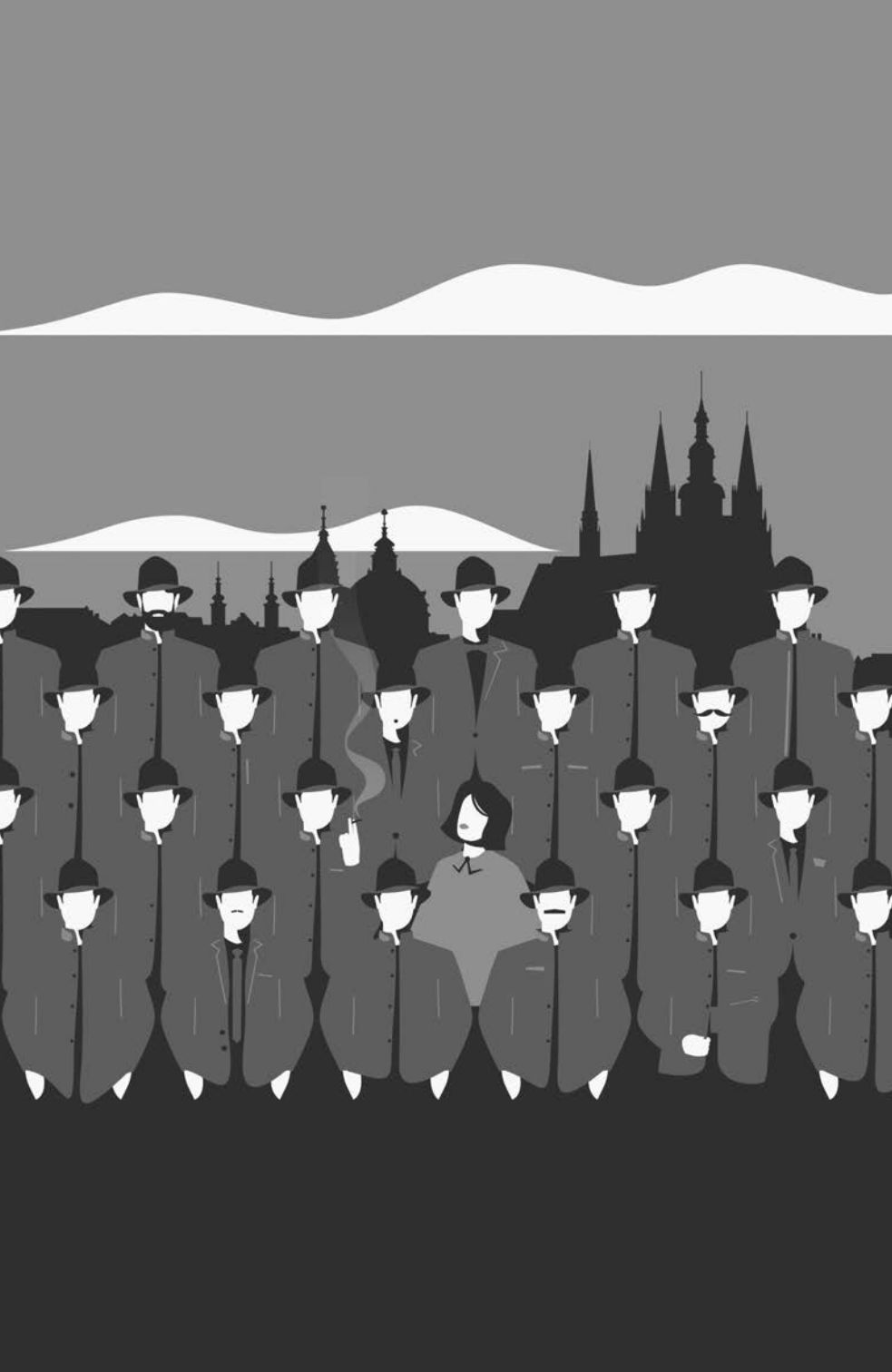
≡ KNIHA ZLIN

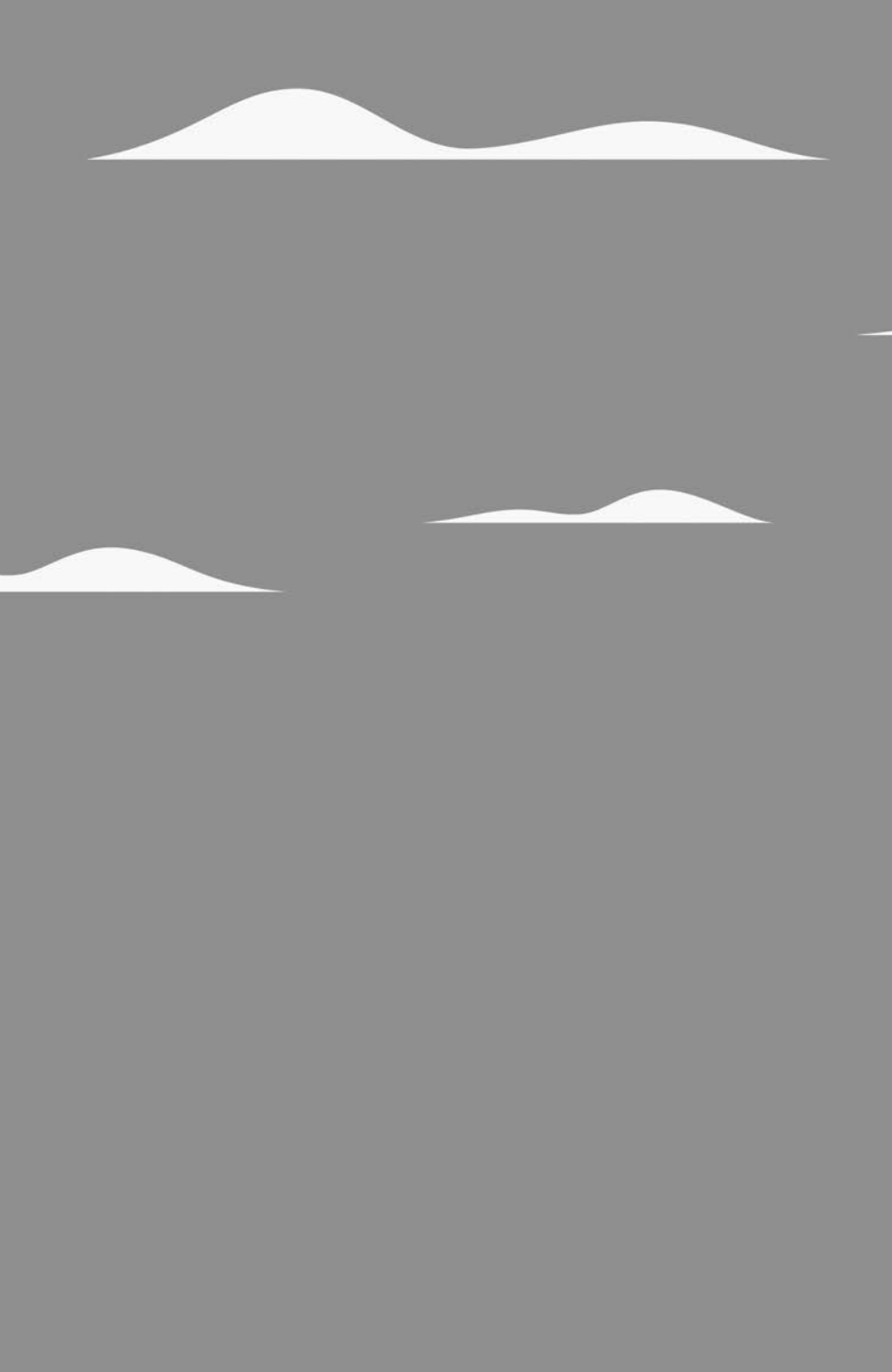
Josef Šorm
Cínový voják – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Cínový vojáček

Josef Šorm

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale
skončit nemusí!
Pošlete ji dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací
použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio
vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě
navýší Restorio částku o 20 %.

© Josef Šorm, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-700-0 (1. zveřejnění, 2024)

ISBN e-knihy 978-80-7662-765-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7662-766-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-767-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Pro Honzu

Všechny postavy v tomto příběhu jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými nebo mrtvými, je čistě náhodná. Tato kniha je dílem fikce a nezamýšlí se jako zobrazení reality. Jakékoli události, popisy nebo názory vyjádřené v této knize jsou čistě smyšlené a neměly by být brány vážně.

„Z nejhlubších tužeb vzejde často ta nejděsivější nenávist.“

– Sokrates

Kapitola I. Útěk

Noční ticho chladného lesa pročísl zvuk běžících nohou. Utíkala a klopýtala, hnaná děsem před něčím. Nebo někým. Zalykala se. Chlad bodal do plic. Bosá chodidla měla zmrzlá a rozedřená. Po vlhkých tvářích jí stékaly slzy. Netroufala si je otřít, aby neztratila rovnováhu. Neodvážila se ohlédnout. Netušila, jak daleko utíkala ani jak dlouho. Čas se slil do jedné dlouhé noční mûry, která se stále více mísila s temnými obrysy stromů, jen stěží viditelnými ve stříbřitém světle měsíce.

Plíce definitivně zaprotestovaly a málem spadla na zem. Vyčerpaně se zastavila. Nemohla popadnout dech a chrčivě se rozkašlala. Hruď jí hořela nesnesitelnou, ohnivou bolestí. Sesula se za hromadu oklestěných větví starých jehličnanů napadených dřevomorkou. Cítla pach tlejícího listí a hniloby. Uchlé, vlhké jehličí jí zalézalo všude – do rozkroku, do podpaží, i mezi drobná řadra. Větve se zadíraly do bledé pokožky jak do jehelníčku. Napínala zrak do tmy mezi stromy za sebou. Les byl tichý. Až příliš tichý.

Jako by čekal, co se bude dít dál, stejně jako ona.

V dále se mihl záblesk baterky. A pak další. Světlo na konci tunelu znamená záchranu. Tohle však, jak brzy poznala, byla světla, která přinášela jen hrůzu a smrt. Zvuk praskajících větví pod těžkými kroky se pomalu blížil. S úděsem zavřela oči a přitiskla se na studenou a zvlhlou půdu lesa. Zatímco srdce zběsile bušilo v hruď, z hrdla se jí stále draly zrychlené vzdechy, které dráždily v krku a hrozily, že se rozkašle. Oběma dlaněmi si zacpala ústa. Raději se udusit než se nechat chytit.

Do krku ji něco bodlo. Zařala zuby. Silou vůle se přinutila, aby se do zátylku neplácla a nezpůsobila hluk. Jak jí to jen poloha dovolila, napjala pohled na druhou stranu a pomalu, opatrně otáčela hlavu, připravená při prvním zašelestění opět ztuhnout. Teprve teď si uvědomila, že slyší šplouchání vody. Mezi stromy spatřila zvlněnou vodní plochu.

Světla se přiblížila. Chrastění lámaných větví se ozývalo stále hlasitěji. Byl to jediný zvuk, co postavy vydávaly. Přitiskla se ještě více k zemi, oči tentokrát doširoka otevřené, aby viděla, kam přichází mří. Prodírali se lesem, od jejího úkrytu byli vzdálení už jen asi dvacet metrů. Pak deset. Každou chvíli ji museli objevit.

Srdce jí divoce tlouklo.

Ti lidé kráčeli jen pár kroků od ní.

Od hlavy až k patě pocítila vlnu děsu. S neoblomnou jistotou věděla, že ji musejí najít. Že nikam nespěchají, protože tuší, kde se skrývá. Protože je jim jasné, že nemá kam utéct, je unavená, vyčerpaná, zmrzlá a na pokraji zoufalství. Snažila se připravit na další útěk, ale tělo ji úplně přestalo poslouchat. Jediné, co cítila, byla pousta hrůzy, která ji celou polapila do svých osidel a zabránila v jakémkoliv pohybu. Téměř cítila dotyk jejich odporných prstů na svém rameni, jak s ní hrubě smýkají, plní vzteku a záště z toho, že si dovolila jim vzdorovat. Teď za to bude pykat. Oni se o to postarají. Ze strašlivé obavy z bolesti a vidiny toho, co ji čeká v nemilosrdných spárech, jí bylo na omdlení. Snad si i přála ztratit vědomí. Takhle by alespoň nemusela nic cítit. Představila si, že se potápí do chladné, černé vody rybníka, voda teče do plic, dusí se, až se jí konečně dočista zastaví srdce a přichází vysvobozující temnota.

Uplynul okamžik delší než věčnost.

Prošli dál. Neviděli ji.

Světla z baterek pročesávala houštiny kousek od ní. Kmitala kolem břehu rybníka, jak se pomalu rozhlíželi. Nakonec se zafixovala na levé straně, kde se břeh mírně svažoval a přístup do vody nebyl zarostlý rákosím.

Nevěřicně se začala ujišťovat, že to není sen. Těžko si připouštěla, že její úkryt neobjevili, a nakonec jim přece jen unikla. Vždyť byli tak blízko. Odmítala doufat. Nemohla si to dovolit.

Tiché mužské hlasy se mezi sebou začaly domlouvat. Rozpoznala, že mluví o rybníku a zda se jim podaří projet autem až sem. Dohodli se, jeden z mužů si hlasitě s chrchláním odplivl a hovor ustal. Začali se vracet směrem, kterým přišli, až konečně znovu zmizeli ve tmě.

Cítla, jak celá ztuhla, přestože se třásla zimou. A hrůzou. Konečně si otřela oči a ledovými prsty s polámanými nehty se začala škrábat na bolavých místech. Ve tmě lesa sotva viděla, ale podle lepkavého pocitu na chodidlech usoudila, že je od ostrých větví a jehličí sedřená do krve. Předtím to vnímala jen někde na pozadí, ale teď si bolest plně uvědomovala.

Každou částí svého těla chtěla vyskočit a utéct pryč, něco ji však drželo na místě. Snažila se schoulit do tenkého, průsvitného tílka, které ji jen sotva dokázalo chránit před chladem. Na sobě měla ještě krajkové kalhotky, teď zašpiněné a ve švu natrhnuté. Věděla, že tu nemůže takhle zůstat, jestli nechce zmrznout. Byla sice příliš vyděšená na to, aby usnula, ale teplota prudce klesala. Ta nesnesitelná bolest ji ochromila. Ještě chvíli. Ještě krátkou chvíli a pak se zvedne. Museli být už dávno pryč. Přece jen se stal zázrak, podařilo se jí utéct. Dokázala to. Nebo se jí to jen zdálo? Nechala se oklamat snem, svou touhou, která se jí snažila vnutit milosrdnou lež? Téměř se obávala tomu věřit. Ticho a tma lesa však nasvědčovaly tomu, že je skutečně svobodná.

Napjala svaly, aby vstala, ale s vyděšeným trhnutím zalehla zpět na zem. Motor auta se rozlehl v korunách stromů a za ním vykoukly oslepující reflektory namontované na jeho střeše. Mohutné auto zastavilo na malém prostranství před rybníkem. Ve světle silných žárovek se mihotala křídla nočního hmyzu. Vrátili se snad pro ni?

Dveře auta bouchla a ozvalo se vrzavé otevírání kufru. Jeden z nich začal šustit igelitem, který rozprostíral před otevřenými dveřmi. Ze střechy auta s námahou sundali roli něčeho těžkého, připomínajícího stočený koberec, ale podle namáhavého funění a klení šlo o něco mnohem těžšího. Kovové pletivo o sebe rachotilo a pak se zaduněním dopadlo na lesní půdu.

Po chvíli dalšího úporného hekání se ze zadní části auta ozvala rána a opět zuchnutí něčeho velkého a těžkého. Pak druhé, třetí, a čtvrté. Dívka si musela vši silou nacpat dlaň do úst. Z hrdla se jí málem vydralo zaječení hrůzy. Pochopila, co z auta vyndávají a co s tím chtějí udělat.

Nevěděla, jak dlouho tam ještě ležela. Tupě hleděla na vodní hladinu, která byla opět klidná. Auto odjelo a les se rozezněl nočními zvuky. Jako by vše byl jen sen, jako kdyby se nic nestalo. Stočila oči na oblohu, na temné mraky, které zakrývaly měsíc a hvězdy, jež svítily daleko od ní, někde tam, kde se nic takového nemůže nikdy stát.

15. srpna 2019,
den oslavy narozenin Václava Kalouse

„Pokušení, kterému jsme se oddali, se stalo zvykem, a zvyk, kterému jsme nekladli odpor, se stal nutností.“

Svatý Augustin, *Vyznání*

Pro všechny ostatní měla být vrcholem dne kančí hlava, servírovaná na stříbrném tácu, ozdobená čerstvým ovocem, zeleninou a granátovým jablkem v tlamě. Pro něj však ne. On, oslavenec, čekal na něco naprosto jiného, něco, co navždy změní život jeho i celé rodiny.

Divočáka ulovili na posledním honu. Zastřelil ho vlastní rukou. Bažanty stříleli zelenáci, zajíce amatéři a mezi ně se přece neřadil. Václav Kalous patřil mezi profesionály. Myslivec. Podnikatel. Politik.

Při pohledu na tři dlouhé, bílým ubrusem potažené stoly, seřazené dřevěné židle, talíře s příbory, sklenice na limonády a víno a vázy s kyticemi uspokojeně pokýval hlavou. Oslava ho stála balík, ale to nevadilo. Peníze se musí točit a velké peníze se nedají našetřit, dají se jen vydělat. Pokud přijede třeba jen polovina ze všech pozvaných, bude mnoho příležitostí, jak vše stonásobně vydělat nazpět. Ale i kdyby ne, bylo by to jedno. Po dnešku se už penězi nebude muset zabývat.

Dnes se tu sejde celá jeho rodina, známí a přátelé. Lidé, které má rád a oni mají rádi jeho, všichni, kterým vydělal peníze a i ti, kteří je vydělali jemu. Rodina a blízcí byli pro něj vždy na prvním místě. Ať už seděl za volantem traktoru na poli, nad geodetickými plány u právníků nebo za starostovským stolem, členové rodiny byli důvodem veškerého jeho snažení. Vždy je musel chránit. Svět je plný nebezpečí a toho, kdo nebojuje, svět nemilosrdně semele a zničí. Ani Bůh by mu nemohl rodinu vzít. Nikdy nepochopil biblický příběh o Abrahámovi a jeho ochotě obětovat vlastního syna. Václav by našel způsob, jak se s Bohem domluvit.

Modrá obloha a svěží ranní vzduch slibovaly teplý, slunný den. I tak nechal o kus dál na louce postavit stany. Poslouží jako večerní posezení a možná i taneční místo pro odvážlivce posilněné vínem a dobrou náladou. Mezi příbuznými se našla řada hudebníků, kteří si snad přivezou i nástroje, jak byli vyzváni na pozvánkách. Až jim dojde dech, někteří z jeho mnoha synovců a neterí budou bezpochyby umět pustit své písničky z telefonu, který zapojí do připravených reproduktorů. Měl rád moderní technologie, přestože jim příliš nerozuměl. Pokrok, s jakým se hrnuly dopředu, ho fascinoval. Jako malý měl sotva televizor. Teď má možnost sledovat dění z celého světa, kdykoliv se mu zachce. Ten, kdo technologie odmítá a ohrnuje nad nimi nos, prozrazuje své ignorantství. Zdali pomáhají či škodí záleží jen na tom, kdo a jak je využívá. Staly se jen dalším nástrojem. Stejně jako peníze. Stačilo na ně správně zahrát a všichni tancovali.

Ty se mu vždy dařilo vydělat. Většina lidí vnímá peníze jako cíl veškerého snažení. Václav však nikdy takto neuvažoval. Pro něj byly peníze jen prostředníkem. Peníze jsou hra. Mají být neustále v oběhu, jak s oblibou říkával svým obchodním partnerům. Peníze jsou krev, která okysličuje celou ekonomiku, roztáčí turbíny, seje obilí, staví domy. A krve v těle musí být v přesném množství – ani málo, ani moc. Bez peněz se člověk nehne. Hromadění peněz je ale také k ničemu, když člověk neví, jak s nimi naložit. Pozemky, do kterých byl Václav ochoten vždy investovat, ty měly smysl. Ty měly stálou hodnotu. Ty se nedají ani vytisknout, ani to nejsou jen imaginární čísla na bankovním výpise.

Položil si dlaň decentně před ústa a odříhl si. V dechu pocítil ranní kávu a slivovici. Sice mu ji jeho doktor nedoporučoval, ale co ví doktoři? Umřít musí všichni. A co je lepšího než pravá moravská kořalka, kterou mu pravidelně vozil známý z Beskyd?

Louka byla z jedné strany chráněna živým plotem, z druhé stro-
mořadím, které se po pár desítkách metrů stalo součástí Průhonic-
kého parku a vzrostlého lesa. U stolů stál hlouček nejbližší rodiny,
zabraný do příprav a hovoru.

Manželka Marie spolu s dcerou Veronikou pokládaly talíře a upravovaly nádobí na stole tak, aby vše bylo symetrické. Marie se strnulým úsměvem naslouchala Veronice, která si stěžovala na své děti. Občas roztržitě přikývla nebo naopak zavrtěla hlavou a sem tam nepřítomně okomentovala, co Veronika říkala. V očích ale měla povětšinou soustředěný výraz, kontrolující rozestavení stolů, židlí, talířů, sklenic a všeho ostatního. Mohutné tělo se zkušeně a obratně točilo kolem stolů v tanečním rytmu umělkyně, která má všechny své kroky mnohokrát natrénované. Celý den mlčela a chovala se roztržitě. Příprava ji musela vyčerpat. Václav na ni v poslední době neměl moc času, ale brzy jí to vynahradí. Marie už nebude mít nikdy důvod k zamlklosti.

Veronika s načesanými, na ledový blond obarvenými vlasy a diamantovými náušnicemi jí pomáhala. Více energie věnovala svému vyprávění, takže zatímco Marie stihla nachystat tři talíře, její dcera sotva jeden. Nejmladší dítě chce pořád kakat do plenky a nechce chodit na nočník. Ale Veronika si je jistá, že se to brzy naučí, určitě dříve než ostatní děti ve stejném věku. Ambiciózní byla odmala. Dbala na to, aby ve všem byla vždy první a nejlepší, a když nebyla, tak to alespoň předstírala. Její děti vždycky podávaly ty nejlepší výkony a rozuměly všemu nejrychleji. Peníze milovala a neváhala je vložit do luxusních věcí. Investice do statusu byla pro ni samozřejmostí a nepotřebovala se dvakrát rozmýšlet nad tím, zdali danou věc potřebuje. Zatímco její kamarádky matky jezdily minivany, Veronika si za milion, co dostala od svého otce za první dítě, pořídila sportovní BMW. Sice z druhé ruky, ale to nikomu neřekla. Veronika se přece musí vozit jen ve značce a luxusu. Václav přepych používal jen v situacích, kdy potřeboval předvést, jak je úspěšný. Jinak by byl klidně spokojený ve starých kalhotách a triku, ve kterém jezdil v traktoru na poli.

Na oslavě nemohl chybět ani bar. Dva bytelné stoly, přiřazené k sobě, se téměř prohýbaly pod vahou všech těch lahví vína a slivovice. Vyrované, nablýskané sklenice lákaly k nalití. Kbelíky na led zely stále prázdnou, ale dopoledne je naplní a dají chladit šampaňské, teď uložené v krabicích pod stolem.

Veroničin manžel Hynek odhodlaně opustil hlouček žen probírajících výchovu dětí a vykročil směrem k němu. Vašek se mimoděk zamračil a natočil se pryč, jako by o něčem usilovně přemýšlel, což ale na Hynka nemělo nejmenší vliv. Začal mluvit o dalším grantu, který se pokoušel získat na univerzitě. Václav jen mlčky několikrát otráveně kývnul, ale příliš pozornosti mu nevěnoval. Jeho zeť mluvil střídavě o minerálech, horninách a o co se právě snaží ve svém výzkumu. Byl to další úžasný a ojedinělý projekt s ohromným potenciálem. Hynek zněl úporně a napjatě. Václav potlačil zívnutí. Tušil, kam Hynek celým rozhovorem neohrabaně směřuje, ale neměl chuť mu to nijak ulehčovat. Bavilo ho, jak se Hynek snaží a kolik energie do rozhovoru vkládá. Každá společenská událost stála tohoto vědátora velké úsilí, ale vytáhnout peníze z bohatého tchána bylo téměř nad jeho síly. Dobře mu tak. Tohle je Václavova oslava, a ne příležitost, jak z něj dolovat finance. Hynkovy oči upřeně hleděly někam za pravé Václavovo rameno, strnulý výraz a orosené čelo prozrazovaly, že kdyby měl jinou možnost, byl by někde jinde, nejlépe ve své kanceláři výzkumného ústavu. Mastné vlasy mu v neumělé patce zplihle ležely rozplácnuté na hlavě. Nebylo ještě poledne a oblek na něm visel už celý propocený. Jen se pořádně zapoť, ty akademiku, pomyslel si Václav a v duchu se zachechtal. Většina těch nabubřelců mu byla k smíchu. Předháněli se mezi sebou, kdo více publikuje a kdo je ze všech nejdůležitější a nejchytřejší, ale stejně nakonec každý z nich chtěl jen peníze.

Veronika vypadala vedle Hynka jako jeho trofejní žena – sama s upravenými a obarvenými vlasy, drahými šperky a značkovým oblečením, nehty s pečlivou manikúrou, zatímco Hynek se svými nevýraznými, drahými obleky, které mu vybírala Veronika, a uhýbavými očima za velkými brýlemi připomínal hlodavce. Jaký paradox, že Veronika byla ta, která měla díky svému otci mnohem více peněz než on! Václav se jí kdysi přímo zeptal, co na něm vlastně vidí a Veronika na něj jen mrkla a prohodila pár slov o tom, že manžel je na doma, a ne aby jí překážel v životě. Přesto se vždy s Hynkem přede všemi chlubila. Vesele, bez mrknutí oka tvrdila, že patří mezi

ty nejlepší výzkumníky v oboru, něco, o čem Václav téměř s jistotou věděl, že není pravda.

Nesměl chybět ani gril. Nejdříve klobásky a párečky, poté kuřecí a pro ty, co si moudře počkají, budou srnčí steaky. Naložené v mléce, nasolené a opepřené, při grilování polévané červeným vínem nebo pivem a podávané se zeleninou a ovocem. Václav při myšlence na škvaříci se maso spokojeně zamlaskal. Ještě více mu však na chuti přidaly spokojené tváře hostů, kteří budou obdivovat jeho úlovky. Takový respekt si vyslouží jen opravdový lovec.

Kousek opodál seděl netečně snědý mladík, skelný pohled upřený jako vždy před sebe. Jedno oko, vypoulené a nepřírozeně směřující do strany, sloužilo jako snadný terč posměchu. Dlouhými prsty si poklepával nějaký rytmus do stehen a tiše pohyboval rty. Měl vyzáblou postavu, která zvýrazňovala jeho dlouhé končetiny. Patřil mezi ty, kteří stále vypadají, že neví, kam mají složit ruce a pořád se krčí, jako by se snad každou chvíli měli bouchnout o zárubeň dveří. Běžový tlustý oblek na něm působil nepřírozeně. Martin musel vymýšlet novou melodii. Václav si v duchu udělal poznámku, že mu má později říct, ať mu ji zahraje. Martin Kalous měl vynikající hudební sluch a talent skladatele. Bude ho muset také více hlídat. V poslední době vypadal roztržitěji a zamyšleněji než jindy. Občas se začal usmívat, aniž by k tomu měl důvod. Že by se zamiloval do té své pečovatelky? Asistentky, opravil se. Nebo průvodkyně? Samé nové názvy, které mají zakrýt pravdu. Na každém rohu neziskovka s nataženými rukama a tahají akorát peníze ze státu. Dnešní mládež je měkká, potřebuje ve všem držet za ruku. Když on byl mladý, všechno si vydřel sám a nikdo ho za ručičku nedržel. Celý život se musel ohánět. Pravda, Martin byl kvůli svým omezením v lecčems limitovaný, ale copak neměl všechno, co potřeboval? Vždyť mu Václav dal tolik. Marie se o něj také vždy pečlivě starala. A teď má Martin svou pečovatelku, jako by ji najednou po těch letech nutně potřeboval. Václav nesnášel tajnosti a ať se s Martinem dělo cokoli, bude se ho na to muset zeptat nebo na to jinak přijít. Doma má být pořádek a řád. Děti mají povinnost ctít své rodiče a Martin

obzvlášť. To byla ta Mariina výchova. Podezřívá ji, že jim za jeho zády ustupuje a nedodržuje jeho pravidla. Nevadí. Teď bude mít opět více času vzít to pevně do rukou. Kontrola byla nezbytná, jinak se všechno může začít hned bortit.

Dnes však ještě ne. Dnes má jiné starosti. Dnešní den svou důležitostí nedovoloval žádné rozptylování. Nešlo jen o narozeniny a o to potřásat si rukama se všemi známými. V duchu procházel rozplánované detaily. Všechno vypadalo v pořádku. Neměl obavy, že by na něco zapomněl. Bude muset postupovat jasně, klidně, s rozvahou. Nepochyboval, že to dobře promyslel a bezchybně rozvrhl. Větší obavy měl o ně, o své tiché společníky. Překročili spolu už několik řek, ale dnešek se měl zapsat do jejich společné historie jako ten, kdy ji překročí sám, bez nich. Nechá je daleko za sebou, navždycky. Nemělo smysl se utápět v sentimentalitě. Vždyť on pokaždé všechno zařídil. Oni se s ním vezli. Od nynějška už je nebude potřebovat. Žádné další zabývání se jejich názory, jejich problémy ani kecy.

Ochutnal pozdní merlot ze sklizně minulého roku, který se měl dnes rozlévat. Pálavský vinař nelhal, když říkal, že je nebývale těžký. Václav už po několikáté víno poválel po jazyku a přemýšlel, co v něm cítí, ale opět bezúspěšně. Podivná příchut'. Jako krev? Nebo kov? Nebo snad cín? Nepamatoval si, že by takhle chutnal, když ho koštoval. Musel se ještě rozležet. Nebo mu ten mizera podstrčil něco jiného a natáhl ho. Ještě si ho proklepne. Jestli z něj udělal blázna, tak mu pěkně zatopí.

„Dali byste si kávu?“ zeptala se Marie a rozhlížela se tázavě po svých dětech a Hynkovi. Václav na ni kývl.

Přinesla na tácu pět hrníčků s konvicí z jednoho porcelánového setu, který schovávali pro zvláštní příležitosti. Při nalévání trochu kávy rozlila. Klepala se jí snad ruka? Veronika si od ní konvici rychle vzala a zbývající hrníčky naplnila sama. Nechyběla smetana v samostatné konvičce. Jeden z hrníčků podala Martinovi, který děkovně přikývl. Ostatní si nabídli sami včetně Václava, který rozmrzele šlehnul pohledem po své ženě. Netrpělivě se na ni zamračil. Byla

to jeho oslava a ona mu ani nepodá hrníček. Dnes ze všech dnů by mu měla obzvlášť věnovat pozornost.

Popíjel a prohlížel si svoji rodinu. Věrnou manželku Marii, která s ním byla téměř celý život. Dceru Veroniku, která v něm viděla svůj vzor ideálního tatínka. Hynka, který ho obdivoval pro jeho úspěch a pokaždé se k němu choval s neohrabaným respektem. Martina, který ho vždy poslouchal na slovo a byl poslušným synem. Nebýt Hynkova monotónního drmolání o grantu a Veroničiných hodnotících komentářů cizích dětí a párů, bylo by to naprosto dokonalé ráno s příslibem velkého, krásného, dlouhého dne. Slunce svítlo na louku a předznamenávalo ještě další horké letní dny.

Dlouho rozmýšlel, jestli je to skutečně ten správný krok. Pravděpodobně jeho poslední krok. Nakonec ale došel k názoru, že činí správně. Každý velký úlovek vyžaduje určité riziko. A tohle byl ten největší úlovek jeho života. Vše měl s klíčovými lidmi probráno. Od toho se jezdilo na lovy. Ulovit vysokou a černou zvěř, potkat se s kluky z fochu, udělat si pořádné kontakty a probrat důležité věci. Smlouvy se nedělají s právníky, ti je už musejí jen zkontrolovat. Velké věci se dají jen domluvit. Tohle bylo finální mistrovské dílo. Veškeré jeho snažení vedlo právě k tomuto momentu. Pokud to půjde tak, jak má, zanechá po sobě odkaz. Nejen pro Veroniku, ale i pro svá vnoučata a možná i pravnoučata. Rod Kalousů se zapíše do dějin. A on si pográtuluje, že má konečně hotovo. Všechno pověsí na hřebík a bude si užívat ovoce své tvrdé práce.

Možná.

Když se mu bude chtít.

Nebo se všechno posune? Pokračovat dál, to byla koneckonců vždycky jedna z variant, kdoví? S možnostmi, jaké má, může začít uvažovat ve velkém. Komunální politiku si už vyzkoušel. Možná je čas začít uvažovat o senátu. Nebo poslanecké sněmovně. Finance nebudou problém. Nakonec, proč ne. Proč se nezabavit prostředníka a nespojit příjemné s užitečným.

Z dálky se ozvalo troubení aut. Pohlédl na konec příjezdové cesty, ze které se začal zvedat prach. První hosté začali přijíždět.

Život z něj pomalu unikal. Přerývaně dýchal. Doširoka rozevřenýma očima hleděl vzhůru k nebi, na kterém svítily hvězdy. Měsíc ozařoval koruny stromů svým bílým, mrtvolným světlem. Vychladlá zem po horkém dni ho studila do zad. Vyschlá tráva ho bodala do týlu. Spadané suché listí šustilo v nočním vánku.

Před chvílí se ještě svíjel a řval v bolestech. Síla ho rychle opouštěla. Teď ležel na zádech, na něž se s námahou před několika okamžiky převrhl. Z úst se mu dralo už jen chroptění a sípání. Vztek, který v něm po celou dobu hořel, teď nahradila panika. Po ní přišel ochromující strach. Jistota, co ho čeká, byla neúprosná. Něco, o čem nepřemýšlel a myslel, že se ho netýká, protože to přijde až za nesmírně dlouhou dobu, až bude skutečně připravený, bylo náhle zde.

Třesavě si sáhl na břicho a poté zvedl ruce k obličejí. Vypoulenýma očima hleděl na tmavou tekutinu, která mu stékala z dlaní. Jeho krev. Řinula se z něj v proudech a vsakovala se do země kolem. Hlavou mu proběhly šílené myšlenky. Toužil všechnu sesbírat a nalít zpět do svého těla, jako by něco takového bylo možné. Je přece jeho, potřebuje ji a místo toho z něj crčí do země. Proč by se s ní mělo takhle zbytečně plýtvat? Dal by všechno za to, aby ji mohl zastavit. Jeho vlastní krev, která v něm kolovala celý život, mizí pryč. Jako krysy prchající z potápějící se lodi. To bylo teď jeho tělo? Potápějící se loď? Cítil, jak společně s ní z něho pomalu odchází i život, nezadržitelně, bez milosti, chladnokrevně netečný k jeho bolesti a paralyzujícímu strachu.

„Já nemůžu umřít!“ zasípal zoufale, jako by tím chtěl přesvědčit Boha, aby mu ještě zachránil život. Nepoznával svůj hlas. Zněl jako nárek ukňouraného cizího dítěte. Jak se to jen mohlo stát? Vždyť měl vše pod kontrolou, naplánované a rozmyšlené.

Pomalé našlapování blížících se kroků ho vytrhlo z myšlenek. Snažil se zvednout hlavu, ale točila se mu. Cítil, že omdlí. Srdce se mu zoufale stáhlo v bezbřehém děsu. Kdyby ho rychle neopouštěly síly, začal by možná zvracet.

„Pomoz mi!“ zašeptal se zoufalou prosbou o záchranu. S vypětím všech sil napnul krk, aby viděl do tváře svého vraha. Tohle byla poslední možnost, jak uniknout z temnoty propasti smrti. Za žádnou cenu do ní nesmí spadnout. Nesmí. Není ještě ten správný okamžik. Ještě nepřišel jeho čas. Pohlédl vzhůru. Spatřil oči, ve kterých se zrcadlila jeho smrt. Jistota a rozhodnutí, že právě on musí zemřít za každou cenu. Zaplavila ho poslední vlna vzteku. Poté přišel strach. Rozum otupující, drásavý, děs. Byl ponížený. Bezmocný.

Záblesk a ohlušující rána.

Všechno zahalila tma, ve které už nebyl ani vztek, ani strach, ani ponížení, ani bezmoc. Jen milosrdná nicota a to, co je za ní.

Měsíc a hvězdy netečně svítily na ležící mužské tělo. Kdesi v temnotě začala opět houkat sova. Dvě myši vylezly ze svých děr. Už se nebylo čeho bát. Václav Kalous se nehýbal. Od něj už nikomu a ničemu nehrozilo žádné nebezpečí.

Svět se nezastavil.

Nemohla spát. Neustále se jí vracela myšlenka na vytištěný obraz, který dostala od Johanna.

Autor celou scénou, osvětlením i dramatickým obsahem vzdával hold baroknímu stylu. Současně byl patrný vliv art deca použitou barevností a někdy až přehnanou plochostí.

Výjev představoval vnitřek skromně zařízeného domu. Centrem dění byl stůl, u kterého seděla stařena, dívka a chlapec. Stará žena se mírně nakláněla vpřed, jako by chtěla ochránit dvojici mladých. Ti naopak vzdorně hleděli před sebe, se strachem a očekáváním, avšak odhodlaně. V popředí, zády k pozorovateli, stála částečně v šeru postava. Trojice u stolu na ni hleděla s očekáváním a bylo na každém, aby si udělal názor, co se na scéně děje.

Neznámá postava nad nimi stála hrozivě, autoritativně. V jedné ruce držela hůl a ve druhé provaz. Její postoj však v sobě skrýval nejistotu. Hůl skláněla mírně k zemi a provaz smotala jen ledabyle.

Jaké plány se jí honily hlavou? Přišla trestat? Přišla je zachránit? Přišla je vysvobodit? Přišla je uvrhnout do otroctví? Vykoná svou povinnost, nebo se přidá na jejich stranu? Najde v sobě soucit, nebo bude jednat tak, jak jí nakazuje zákon? Jen pozorovatel znal odpovědi na tyto otázky.

„Spravedlnost“, dílo z roku 1944 od španělského malíře Alessandra de Júneze. Jeho mládí bylo zasaženo španělskou občanskou válkou – jeho rodiče umučili Frankovi fašisté. Obraz k ní hluboce promlouval, měla pocit, že ho už někde viděla, ale nemohla si vzpomenout kde ani kdy.

Fascinovaně přemýšlela o osudu malířových rodičů. Co on sám musel zažívat, že namaloval tak magický obraz, který v sobě nesl všechnu bolest, křivdu a zároveň sílu a odhodlání. Uhranuly jí pohledy tří postav, které odevzdaně očekávají svůj osud a zároveň jsou hrdé na to, jak se rozhodly. Dilema zástupce řádu a zákona, který neví, co má dělat, neboť tuší, že teď musí jednat buď proti zákonům země, nebo zákonům spravedlnosti.

Spánek definitivně zamával na rozloučenou. Rezignovaně odhodila deku a těkala pohledem po tmavém pokoji. Znaveně se přesunula do křesla a nasadila si sluchátka. Do uší se jí začaly linout jemné melodie a hluboký, hypnotický hlas. Opět zavřela oči a začala meditovat.

„Přeneste svůj dech a své vědomí dolů do svého centra uzemnění. Toto centrum propojuje vaše boky s centrem země. Pomůže vašemu tělu, až budete pracovat se svojí korunní čakrou. Korunní, neboli sedmá čakra, je tisícilistý lotos, který se nad vaší hlavou otevírá směrem k nebi. Zde je vaše spojení s vírou a napojení na božské vědomí –“

Trhla sebou, když tichou meditaci vystřídal řinčivý zvuk telefonu. Neuvěřitelné. Nemožné. S přimhouřenýma očima hleděla na oslňující diody. Zamáčkla zvuk. Pomalu se nadechla a vydechla. Izabela si sundala sluchátka a odkašlala si.

„Kde seš?“ ozval se monotónní, unavený hlas velitele Jaroše.

Jeho jménu a hodnosti se už dávno nikdo nesmál. Všechny otřepané vtipy odkazující na televizní seriál *Četnické humoresky* už

zazněly a policejní kapitán nebyl z těch, kteří by tolerovali vtípky na svou osobu.

„Doma,“ odpověděla trpělivě a sáhla si na temeno. Na korunní čákr. Měla chuť mu odseknout. Zařala pěsti a potichu se zhluboka nadechla. Zůstala klidná.

„Přistála nám na stole zetězka.“ Překvapeně zvedla obočí. Zabití střelnou zbraní. Bylo léto a všichni někam odjeli. Domácí hádka. Nebo spor mezi drogovými dealery. Nebo velká chyba.

„Nechceš, aby to vzal radši Oskar nebo Ladislav?“

„Vezmeš to ty. Tohle je přímo pro tebe. Esterka to už zvládne sama, ne?“ Přikývla se zavřenýma očima a mdle zabručela svůj souhlas.

„Táňa ti pošle adresu.“ Nepříjemná otázka, na kterou nesnášela odpovídat, visela ve vzduchu ještě dřív, než ji její nadřízený nahlas vyslovil. „Jak se cítíš?“

Možná že kdyby mu řekla hrozně, snad by ji z případu omluvil. Možná.

„Skvěle.“

Ukončil hovor bez rozloučení. Nepřekvapilo ji to. Hodila telefon na postel. Teď ji čekal další rozhovor, na který se těšila ještě méně než na ten předchozí.

Dcera spala ve svém pokojíku se sluchátky v uších. Kolikrát jí už říkala, aby nechodila spát s telefonem, zatraceně! Ale copak ji bude čtrnáctiletá holka poslouchat? Izabela je rezolutně a o něco hruběji, než plánovala, dceři vyndala a společně s mobilem položila na stůl. Nemusela s ní už ani zatřást, protože se Ester s leknutím probudila. Měla chuť jí hned vynadat. Čekala ji ještě dlouhá noc a další hádka s pubertální dcerou nebylo něco, čím by ušetřila energii.

„Co se děje?“ ptala se částečně zmateně, částečně otráveně ospalá dívka s modrýma očima a zlatavou hřívou vlasů, které se pravidelně zamotávaly do nerozčesatelných chuchvalců. Matka ji mírně poplácala po rameni a stiskla ho, aby ji probrala. Ester se odtáhla a posadila. Izabela jí do tváře viděla jen zčásti, ale dceřin kamenný výraz nenechával na pochybách, co si právě myslí.

„Musím do práce. Zvládneš to tu sama?“

„Proč bych neměla?“ Otázka byla spíše výtkou. Modré oči Izabelu provrtávaly s neodbytností rentgenu.

„Nevím, kdy přijedu. Asi až zítra. Snad před obědem. V ledničce si něco najdi, jídlo tam je. Najež se pořádně, ne aby sis dala jenom jogurt. A nekoukej celý den na ten telefon. A necourej se s kámoškama po obchodáku. Vezmi si třeba knížku nebo se uč, aspoň chvíli. Já ti pak zavolám.“

Stručný souhlas a otrávený výraz v obličeji.

Izabela na moment vyčkávala, poté se s ní suše rozloučila a rychle se otočila. Náhle chtěla být rychle pryč, než řekne to, čeho by později litovala. Měla chuť na svou dceru zařvat, dát jí facku za její drzost, za její neomalenost. Jenže fyzické tresty jsou samozřejmě nefunkční a špatné. Vztek na okamžik vystřídal lítost a chuť Ester pevně obejmout. Sevřít ji ve svém náručí. Nakonec se zarazila. Nechtěla opět riskovat, že by se od ní dcera odtáhla.

„Zvládneš to?“ Cože – nepřeslechla se? Zazněl v hlase její dcery náznak starosti? Možná i trochu strachu? Prudce a neohrabaně Ester objala a políbila na tvář. Nepamatovala si, kdy se jí takhle naposled dotkla. Dávno se přestala pokoušet rozbourat tu zeď, která mezi nimi stála. Každý neúspěšný pokus jí urval kus srdce. Doufala, že za to může puberta, odchod Johanna a všechny ty hrůzy posledního roku. Téměř vyběhla z pokoje, aniž by cokoliv řekla. Nechtěla zase začít jednu z těch hádek, které z ní, s nemilosrdnou efektivitou, vysávaly energii a zvyšovaly onu pomyslnou zeď.

Kriticky na sebe pohlédla do zrcadla. Tmavě oříškové oči na ni hleděly nervózně, roztěkaně, se vztekem a výčitkami. S nejistotou. Chvilí si v dlani pohrávala s řasenkou, ale nakonec ji zase vrátila zpět na políčku. S cákáním si opláchla obličej studenou vodou. Potřebovala si obarvit vlasy, ale copak to mělo smysl, když jí sotva narostly? I ten pitomý culík, co nosila, vypadal trochu křečovitě. Všechno ale přece už bylo v normálu, tak proč by si ho zatraceně nemohla dělat?

Musí se dostat znovu do fyzické kondice. Štíhlou postavu měla vždycky, ale za posledních pár měsíců ještě víc zhubla. Celý zjev

byl umocněný jejím výrazným orlím nosem, který jí dodával na nekonvenčním, vášnivém a ctižádostivém výrazu. Koutky bledých rtů s vráskami od křivého úsměvu jí padaly mírně dolů, takže vypadala trochu naštvaně. Zkoumavě vyplázla jazyk a osahala si propadlé tváře. Sílu, potřebuje znovu nabrat sílu a nechat tenhle věchýtek daleko za sebou. Nebyla přece z marcipánu.

Do malého termo hrníčku si udělala espresso, oblékla si tenké kalhoty, blůzku a béžovou bundu na knoflíky. Přece jen byla chladná letní noc. Dýchat, připomněla si. Dlouhý nádech nosem až do břicha. Dlouhý pomalý výdech. A znovu. Nosem, ne pusou. P-o-m-a-l-u. Jsi v bezpečí. Už je to dobrý. Stiskla si rozklepané ruce. Stáhla ze zápěstí gumičku a z černých krátkých vlasů udělala drobný culík. Z batohu vyndala paruku. Proměnila se v blondýnku. Zatařla pěsti a zasyčela sprostou nadávkou, jak se snažila paruku soukavě upevnit na hlavě.

Jakmile za ní zacvakly dveře, rychlým krokem vyrazila ke schodům do garáží, ale na poslední chvíli se zarazila. Detektiv nadporučík Izabela Gent se zhluboka nadechla a pomalu vydechla.

„Jsem uzemněná a napojená na božské vědomí,“ její pevný hlas se rozezněl do ticha chodby. Paruka zůstala ležet na polici v před-síni.

Mechanicky se podívala na zápěstí, ale zjistila, že si hodinky zapomněla doma. Opatrně zamžourala na obrazovku telefonu, zatímco kontrolovala dálnici před sebou. Bílé světlo diod ji oslepovalo. 02:30.

Už teď se cítila unavená a ospalá. Ze zkušenosti věděla, že po třetí hodině ranní nastane nejtěžší část noci. Pravděpodobně se dnes dostane do postele až kolem poledne, a to jen pokud bude mít štěstí. Čekalo na ni několik náročných hodin. Samozřejmě to zvládne. Vždycky všechno zvládla. Už se nepotřebovala léčit, ani pořád odpočívat. Propleskla si tváře. Vždyť je silná, zatraceně! Všechno

vydržela a se všemi problémy si poradila, i když často jen s holýma rukama.

Za Prahou sjela z dálnice směr Průhonice. Kam jede snadno uhodla i bez navigace. Rudá a modrá záře policejních výstražných světel agresivně a výhružně rozrážela tmu a hlásala, že tady už jsou ochránci zákona, kteří mají vše pod kontrolou. Před dendrologickou zahradou stálo několik policejních aut se zapnutými majáky. Malý fiat, který vlastnil policejní patolog, rozpoznala hned. Stálo tam několik dalších vozidel, která nepoznávala. Na místě se potulovali i záchranaři. Už jen skládali prázdná nosítka do ambulance, připraveni vrátit se. Nikam spěchat nemuseli, pro ně tu žádná práce nebyla.

„Kde se flákáš, Havrane,“ zamumlala si pro sebe potichu. Hlas měla zastřený. Odkáslala si, potřebovala vypadat sebevědomě a jistě a chraptavý hlas by jí na autoritě nepřidal. Neměla chuť nikomu dávat záminku k jakýmkoliv průpovídkám a významným pohledům. Rozhlížela se po něm, ale nikde ho neviděla. Musel už být zabraný do své práce.

Soudní lékař se jmenoval Havlas, ale všichni mu říkali Havran. Důvod neznala, snad že přezdívka zněla téměř stejně jako jméno a jeho práce spočívala v ohledávání mrtvol. Určitě ji nezískal pro svůj zjev – jestli byl Havlas podobný nějakému zvířeti, pak spíš buldokovi. Jeho povislé tváře, pytle pod očima a přivřené oči budily dojem, že každou chvíli řekne něco vzteklého. Havran však naopak mluvil nejčastěji monotónně, jako by ho nudilo ostatním něco vysvětlovat.

S potěšením se ujistila, že nikde nevidí televizní kamery. Všichni novináři bezpochyby stále spali ve svých postelích, zatímco ona musela uprostřed hluboké noci pracovat. Nebo to nebyl dostatečně atraktivní případ. Ve tři ráno nehrozili žádní náhodní kolemjdoucí se svými chytrými telefony natáčející cokoli, co by jim vyneslo dosah na sociálních sítích. A ani fotografové z bulváru tu nepostávali, naštěstí, protože ti byli ze všech nejotravnější. Koneckonců, proč by se sem v tuhle dobu obtěžovali? Vzpomněla si na slova jednoho z těch úspěšnějších pisálků, co žili ze svých chytlavých

a zavádějících nadpisů, které rozsévali po internetu. Tvrdil, že je mnohem jednodušší si příběh dobře vymyslet, třeba z pohodlí gauče v obýváku, a bude mít více kliknutí než všechny profesionální reportáže dohromady. Proč tedy ztrácet čas a trmácet se za očitými svědky, když na tom už nezáleží. Jde o příběh, ne o fakta. Se zadostiučiněním si připomněla, že v její práci je to přesně naopak. A pokud se do toho zamotá politika, jde všechno stranou.

Policejní páska, napnutá mezi sloupky otevřené brány, se chvillemi zatřepotala v nočním vánku. Strážníka, stojícího před ní s rukama založenýma za zády, bylo kvůli jeho tmavé uniformě vidět jen stěží. Šklebil se v potlačovaném zívnutí. Jeho jinak kamenný, částečně unavený výraz, se nijak nezměnil, když spatřil, jak k němu Izabela rychle kráčí. Jakmile vytáhla odznak a důrazně mu jej strčila pod nos, blíž, než bylo nezbytně nutné, s respektem přikývl a nadzvedl pásku, aby se nemusela příliš shýbat.

„Kdo už dorazil?“ zeptala se.

„Je tu detektiv major Raiman, koroner ze soudního, přijeli i z forenzního, nadporučíku. Já a pár dalších strážmistrů z centrály.“

„Raiman?“ Překvapeně zvedla obočí. „Nevíte, co tady dělá?“

Zavrtění hlavy a pokrčení ramen.

Kdyby věděla, že na místě potká právě jeho, raději by se ještě stavila na pumpu pro druhou kávu. Přeslazený světle hnědý marast z automatu byl stále dostatečnou výmluvou pro pět minut navíc bez jeho společnosti, arogantních průpovědek a úskočného, uhýbavého pohledu.

Nebylo by to poprvé, kdy oddělení mezi sebou špatně komunikovalo a na místě se sešlo více detektivů, i když se to nestávalo často. Přítomnost majora detektiva však byla ojedinělá. Nepamatovala si, že by se Raiman někdy takto přímo podílel na vyšetřování. Na to měl příliš vysokou hodnotu a mnoho jiných zájmů. Patřil k těm, kteří raději sedí v mohutných kožených křeslech a baví se o „důležitých věcech“, než aby vyráželi do terénu.

Měl styky přímo na ministerstvu a někteří tvrdili, že se pravidelně setkává s náměstký. Nejen toho současného šéfa resortu, ale

i těch předchozích. Zatímco se ministři a jejich zástupci střídali, Raiman zůstával. Proč tomu tak bylo, mohla Izabela jen odhadovat. Po několika osobních setkáních jeho společnost nevyhledávala. Majorova arogance, agresivita a potměšilá vulgarita ji znechucovaly a vyvolávaly v ní neodolatelnou chuť mu jednu vrazit do obličej, který jí asocioval spařené vepřové. Naivně sem pospíchala s falešnou nadějí, že čím dříve přijede, tím dříve odjede. Nevadí. Připraví se na vše, co na ni ten zmetek vybalí.

Noční vzduch ji příjemně chladil. Travnatá zem vypadala za letní noci tak lákavě, že by se na ni nejraději natáhla.

Pomyslný desetimetrový okruh kolem ležícího těla byl obehnán další páskou. Nepotřebovala si ani svítit baterkou, protože dva velké, přenosné reflektory osvětlovaly celou plochu. Kolem chodili vyšetřovatelé z forenzního oddělení a fotili celou oblast i jednotlivé detaily. Některé z nich znala od vidění, ale s nimi mluvit nechtěla.

„Stan nechtěli?“ zatáhla za rameno jednoho ze strážníků, který jen pokrčil rameny. Všichni si zřejmě přáli mít to brzy z krku. Přemýšlela, jestli někoho stahovali z dovolené. Teoreticky měl být vždy zástup, ale z praxe věděla, že na personálním dělali chyby a okresní velitelé si to museli hlídat sami. Nebylo se čemu divit. Léto se chýlilo k závěru a většina lidí ještě chtěla využít hezké počasí. V tomhle období se má odpočívat. Dokonce i vražd je statisticky méně. Vrazi a zabijáci zřejmě také odlétají do Řecka.

Pomalu přistoupila k tělu a rozhlédla se kolem sebe. Raimana rozpoznala jako prvního. Jeho obtloustlé tělo s holou hlavou a prasečím krkem, který plynule přecházel v ramena, bylo snadné rozpoznat i v noci. Potichu s někým telefonoval. Občas pokýval hlavou a něco krátce odpověděl. Jakmile ji spatřil, odložil telefon a houpavým krokem obézních lidí se k ní vydal.

„Detektiv nadporučík Gent, majore,“ zasalutovala a ukázala mu svůj průkaz. Nejen krk, ale i oči měl prasečí. Jeho obličej se leskl

potem, když si ji prohlížel. Na pozdrav neodpověděl, jen jí vrátil průkaz. Pokud si Izabelu pamatoval z předešlých setkání, nedal to nijak znát.

„Vás poslal Jaroš?“ zeptal se naprosto zbytečně. Bylo jasné, že odpověď zná a ani na ni nečekal. Kriticky si ji změřil. „Dneska mi můžete dělat zástupce. Informujte Jaroše, že tu jsem a případ si prozatím беру. Až budu mít jistotu, že nikomu nic neproklouzne, možná vám ho nechám. Možná!“

„Majore, jsem perfektně schopná –“

„Nemám čas se tu s vámi vybavovat. Obhlídněte místo činu a zajistěte předběžnou zprávu od forenzního oddělení,“ nařídil, aniž by jí dál věnoval pozornost, otočil se a šel za hranici místa činu obehnanou páskou, telefon opět u ucha.

Zařala zuby a pěsti. Nacvičeným rytmem rychle prodýchala svůj vztek a uzemnila se. Zaměřila pozornost na přítomný okamžik. Dřepala si k ležícímu tělu, vytáhla tenkou halogenovou baterku a pečlivě si ho prohlížela.

Muž ve věku šedesát až sedmdesát, částečná nadváha, oblečený do saka, bílé kostkované košile a tmavých společenských kalhot. Na nohou černé elegantní šněrovací polobotky, košili rozepnutou. Kolem límečku mu visel rozvázaný motýlek. Zaslhlá krev a hlína zašpinily jeho oblečení. Hádala, že šlo o jeho vlastní krev, ale to potvrdí až expertiza. Střelná rána do břicha, ze které před smrtí silně krvácel. Druhá, mířící do hlavy, ho usmrtila. Žádné další stopy zápasu nebo jiná zranění nezaznamenala, ani viditelné trhliny na oblečení, jen drobné škrábance od větviček.

Z myšlenek ji vyrušil suchý pozdrav.

„Václav Kalous. Musel sem doběhnout ze svého domu. Zabítí policii nahlásila jeho manželka, tedy vdova, která taky našla tělo.“ Hluboký, faktografický hlas patřil muži s buldočím, zasmušilým obličejem. Ukázal tužkou na boty. Na rukou měl gumové rukavice, ale zatím si jen vše prohlížel a zapisoval. O fotografie se postarali lidé z vyšetřovací složky.

„Už jsem přemýšlela, kde jsi.“

„Zatímco se sem všichni hrnuli zepředu, já se podíval kolem. Tohle nám nic neřekne. Jediné zajímavé bude to, co se dozvíme támhle,“ ukázal prstem na druhou stranu směrem k lesu. „Kalous běžel ze svého domu až sem, vesnice je kousek odtud. Tahle zahrada je z větší části oplocená, musel sem doběhnout přes nějaký schovaný vstup, přelézt plot by se svojí nadváhou nedokázal. Dostal se sem odtamtud.“

„Myslíš, že před někým utíkal?“

Jeho netrpělivý výraz spíše vycítila, než viděla. Odmítavé zabručení a odfrknutí zřejmě muselo stačit. Izi se ale nevzdala. Ve světle reflektorů se na něj usmála a Havran její úsměv přes všechna očekávání strnule opětoval. V očích snad zahlédla i veselý záblesk. Věděla, že pod vším jeho mručením, vrčením a strohou ironií je ukryta jemná duše, která miluje znalosti a touží po jejich sdílení s ostatními. Věděla bylo silné slovo. Tušila. Doufala.

„Podívej se na jeho rány.“ Monotónní hlas nabral na energii. Havran se konečně dostával k tématu, které ho fascinovalo. „Jedna do břicha. Podívej se kolem, uvidíš stopy, jak sebou házel. Nedivil bych se, kdyby bolestí omdlel, ale podle druhé rány soudím, že byl stále při vědomí. Budu si ho muset vzít do laboratoře a kulku, jestli v něm ještě je, poslat na expertizu, ale na první pohled to vypadá, že byl postřelený, když stál na nohou. Ještě jsem ho neotáčel, ale i tak už teď můžu s jistotou prohlásit, že rána šla zepředu. Podívej na jeho hlavu. Druhá rána není z nějakého náhodného výstřelu z dálky. Na takovou přesnost bys musela být dívka štěstěny, olympionička se zlatou medailí ve střelbě. Ta rána do hlavy je vedená zblízka. Musel už ležet na zemi, úhel by byl nepřírozený, kdyby proti sobě stáli čelem. Jsem přesvědčený, že až budu moct odebrat vzorky a provést důkladnou pitvu, můj odhad se potvrdí.“

„Vražda z vášně? Nebo pomsty?“

„Nebo na objednávku. Na hlavu míříš, jen pokud se chceš ubezpečit, že je tvůj sok skutečně mrtvý a neexistuje jediné procento pravděpodobnosti, aby díky nějakému lékaři nebo zázraku přírody zůstal naživu. Byl to profesionál.“

Havran se na chvíli odmlčel. Mírně se naklonil nad tělo a zamyšleně dodal: „Nebo střílíš do hlavy, když svoji oběť ze srdce nenávidíš. Je to osobní. Neznám jeho návyky v oblékání, ale pochybuju, že by chodil spát v kalhotách a saku. Oblečení není tak slavnostní jako do opery. Spíš to tipuju na nějakou poloformální oslavu. Vsa-
dím se, že utíkal ze svého domu, který je nedaleko odsud. S touhle postavou nedokázal běžet dlouho. Netroufám si dělat detektivní práci za tebe, ale kdybych měl hádat, je to klasické domácí drama, které vyvrcholilo detonací nervů.“

Nadporučík zamyšleně pokývala hlavou. Chvíli pomalu přejížděla světlem baterky nehybné tělo. Rozhlédla se kolem po předmětech a místech, které forenzní označilo jako doličné předměty nebo místa k prozkoumání. Zrak se jí zastavil na jednom z nich. Zaujatě k němu přistoupila a překvapeně zvedla obočí. Hlavní koroner její pohled zachytil a zaujatě přikývl.

„Také mě to překvapilo. Podobné předměty nejsou běžné u těla mrtvého postaršího muže. Vyhozenou nábojnici bych očekával, ale zatím jsme žádnou nenašli. Tohle nedává smysl.“ Izabela si přidřepala a tázavě na něj pohlédla. Přikývl. „Už je to nafocené, můžeš se v klidu a pozorně podívat.“

Podal jí gumové rukavice. Vyndal je z kapsy s gestem kouzelníka, který tahá králíky z klobouku. Uvědomila si, že ho bez nich nikdy neviděla. Napadlo ji, jestli je ženatý. Nebo jestli má přítelkyni. Nebo přítele? Ne že by ji přitahoval, ale představa mít doma partnera, který po kapsách nosí gumové rukavice, jí vykouzlila na tváři pobavený úsměv. Opatrně drobný, matně lesklý předmět zvedla a přiblížila k obličeji. Druhou rukou na něj zblízka posvítla baterkou a pozorně si jej prohlížela.

V prstech držela malého cínového vojáčka.

Kapitola II. Bílá hůl

Při pohledu na ženu sedící naproti ní za kuchyňským stolem, hledící do země a utírající si jasné oči papírovým kapesníčkem, v sobě jen s námahou potlačila netrpělivý hlasitý vzdech. Ranní únava na ni neúprosně padala, a i za běžných okolností jí dělalo potíže být empatická vůči pozůstalým. Koneckonců statisticky byli pachateli většinou právě oni.

Ženě mohlo být něco přes šedesát. Načerno obarvené vlasy měla u kořínků šedivé. Chvillemi potichu zaštkala a otrásla se. Prsty si nervózně upravovala květovanou halenku, která obepínala její korpulentní tělo. Blůza byla vyžehlená a ještě z ní byla cítit ostrá chemická vůně aviváže. Musela si ji obléknout před jejich příjezdem. Pomalu chladnoucího čaje se ani nedotkla. Cukřenka na stole stála zbytečně.

Izabela se jen s námahou obrnila trpělivostí a nad otevřeným blokem měla připravenou reklamní propisku od pojišťovací společnosti. Raiman ji nechal, aby vyslechla Kalousovu rodinu a ostatní svědky činu a sám někam zmizel. Nevadilo jí to, naopak. Jeho přítomnost by ničemu nepomohla. Majorův arogantní tón a cynismus by vdovu jen vyděsily. Nevěděla, jestli jako detektiv vůbec za něco stojí. Předpokládala, že je spíše politické zvíře než skutečný policista.

„Paní Kalousová, všechno, na co si teď dokážete vzpomenout, nám může pomoci při vyšetřování. Většinu důležitých detailů si člověk pamatuje jen chvíli. Víím, že je to pro vás těžké, ale –“

„Já ani nevím, na co mám pořád vzpomínat,“ zašeptala a celé její tělo se roztrásl. „Všechno je to jako v nějaké mlze. Probudil mě manželův hlas. Něco křičel. Viděla jsem ho, jak sbíhá dolů po schodech. Šla jsem rychle za ním, ale to už jsem viděla, že drží tu svou pušku a vybíhá ven z domu. Pronásledoval je.“

„Koho pronásledoval?“

„No přece ty zloděje! Vykradli jeho trezor a on je musel přistihnout. Běžel za nimi, a oni ho zabili. Volala jsem za ním, aby je

nechal, že zavoláme policii, ale on mě neposlechl. Byl vždycky paličatý. Pořád nás všechny chtěl chránit. Ach bože, co já budu dělat?“

„Bylo jich víc?“ Izi rychle pokračovala, aby se vdova znovu nerozplakala.

Marie na chvíli zaváhala.

„Nevím. Určitě jsem viděla jednoho, ale spíše byli dva.“

„Dokážete je popsat?“

„Nebylo skoro nic vidět. Byli celí černí. Myslím tím oblečení. Černé kukly, svetry, kalhoty, prostě všechno.“

„Muži, ženy?“

„Myslím, že jeden měl mužskou postavu. Takovou mohutnou, velkou, jako mají ti, co cvičí s činkami. Jako když chodí do posiloven. Vzpěrači.“ Marie si třela ústa zkrivená pláčem. Hluboké vrásky na obličeji jí dělaly mnohem starší. „Byl asi jeden.“

„Pak jste nám volala?“ Marie zavrtěla hlavou. Promočený kapesníček mačkala v prstech. Nadporučík na ni vyčkávavě hleděla. Uvědomila si, že poklepává propiskou o bloček a zastavila se. Potřebovala být trpělivá.

„Hned ne. Než jsem se vzpamatovala, slyšela jsem výstřely. Chvilí jsem čekala a volala na Václava, ale neozval se. Ve tmě jsem nic neviděla, tak jsem se šla za ním podívat, a –“ Hlas jí vypověděl službu. Dala si dlaň s kapesníkem před ústa a s přemáháním si odkašlala. Oči klopila do lněného, světle žlutého ubrusu na stole. „Viděla jsem Václava, jak leží na zemi. Běžela jsem k němu, ale bylo už pozdě. Byl mrtvý.“

„Nějak jste s tělem hýbala?“

„Ne, to ne. Byl by na mě příliš těžký. Volala jsem na něj, křičela. Viděla jsem jeho zakrvácený obličej. Věděla jsem, že musí být mrtvý. Nedýchal, to bych si všimla.“

„Viděla jste ještě někoho?“

„Nemyslím si, ten lupič nebo lupiči, museli už utéct pryč.“

„Manželova kulovnice, tu jste vzala nazpět?“

„Nikde jsem ji tam neviděla. Nekoukala jsem se po ní, ale vím, že jsem ji nikde neviděla. Musel si ji vzít s sebou, stejně jako manželovu pistoli.“

„Váš manžel vlastnil i pistoli?“

„Měl ji v trezoru. Tedy aspoň myslím. Nedívala jsem se tam důkladně, ale mám dojem, že je prázdný. Ostatně, podívejte se sama.“

„Musím vás upozornit na jednu věc, paní Kalousová. Pokud váš manžel pronásledoval vetřelce se zbraní, nebyl už pravděpodobně v ohrožení života. Je možné že ten, kdo má vašeho muže na svědomí, střílel v sebeobraně.“

„Co mi to říkáte?“

„Jen to, že musíme všechno pečlivě prověřit. Je dobré si hned na začátku říct všechna fakta a také si uvědomit, co lze od vyšetřování očekávat. Váš syn byl tou dobou kde?“

„Spal ve svém pokoji. Vždycky chodí spát brzo. Dnešní oslava ho musela vyčerpat, není zvyklý na tolik lidí. Je to plachý, křehký chlapec, který potřebuje péči a klid. Ještě jsem s ním ani pořádně nemohla promluvit. Je teď v šoku z toho, co se stalo jeho otci.“

Izabela pohlédla na fotografii na krbové římsě. Stařec na vozíčku. Vedle něj stojí Václav Kalous, hlava rodu, se svou manželkou, která je oddaně zaklesnuta v jeho rámě. Před nimi jejich dvě děti, usazené na židlích. Ona i děti mají na tváři strnulý úsměv těch, kteří čekají, až fotograf zmáčkne spoušť. Jediný otec se tváří vážně. Pravou ruku má položenou na rameni svého syna. Strohá, naaranžovaná fotografie tradiční spořádané rodiny, která ví, co se sluší a patří. Rodiče vychovávající své potomky, děti respektující své rodiče. Všichni se starají o nemohoucího dědečka na vozíku.

„Kdo všechno tu s vámi bydlí?“

„Jen náš syn Martin a Václavův otec František. Ten ale většinu času prospí, a i dneska byl celý den u sebe. Na oslavě se zdržel jen chvíli a pak jsme ho zase odvezli do jeho pokoje, kde usnul. Má ošetřovatelku, ale ta u nás nepřespává. Přes noc zůstává jen výjimečně, když se mu výrazně přitíží nebo je nemocný. František chodí, ale většinu času tráví na vozíčku. Téměř nemluví. Je mu už přes osmdesát. Neměl lehký život.“

Izabela vstala, aby si zblízka prohlédla samostatnou fotografii, stojící odděleně na samém kraji římsy. Zaprášená, zasazená

do starého rámečku, vypadala zanedbaně a jako vzpomínka, která tam nemá co dělat. Muž na snímku měl na sobě oblek, jaký se nosíval v sedmdesátých letech. Tvářil se přísně. Chladné oči na ni hleděly s tvrdostí, na které nic neubrala ani propast desetiletí. Jeho rysy byly v něčem podobné Kalousovi. Fotografie musela vzniknout před mnoha lety, protože byla velmi vybledlá a zažloutlá.

„To je Františkův starší bratr, Václavův strýc Otakar. Ten už je dávno v ústavu. Ani nevím, jak se má, dlouho jsem ho neviděla,“ zavrtěla zamyšleně hlavou a na chvíli ji přestaly téct slzy, jak se zabrala do vzpomínek. Oči se jí však brzy opět zakalily. Ze šuplíku vytáhla balíček kapesníků a vzala si nový, čistý.

Izabela si začala prohlížet i ostatní fotografie. Zrak jí utkvěl na mladíkovi, který měl oči stočené do nepřirozeného úhlu. Jeho kalný pohled směřoval kamsi mimo hledáček fotoaparátu. Pleť prozrazovala romský původ.

„Martin je váš syn?“ hlas jí zněl mnohem hruběji, než si přála.

„Ano,“ odpověděla Marie se stínem dotčení v hlase a poprvé za celou dobu jí pohlédla vzdorovitě do očí. „Je to můj chlapec, jako bych ho sama porodila.“ Poté se odmlčela a pohlédla znovu na zem. „Je adoptovaný. Václav ho tehdy vzal z dětského domova. Pán nám dal všechno, co jsme chtěli, teď je řada na nás, abychom udělali i my něco pro ostatní, řekl tenkrát. A tak jsme si toho nebohého chlapce vzali. Cikány – tedy romské děti – si nikdo z ústavu vzít nechce. Kdybychom ho nepřijali, zůstal by v domově nadobro. A dneska by možná ležel někde pod mostem, kradl a bral drogy.“

„Muselo to být těžké vychovávat adoptované dítě, ještě k tomu romského původu.“

„Mám ho ráda jako vlastního. Nikdy jsme nedělali rozdíl mezi ním a jeho sestrou Veronikou. Ta ho taky přijala. A manžel si vzal Martina na starost, trávil s ním tolik času. Vyrostl z něj správný hoch, dopadlo to nejlépe, jak jen mohlo. Je to můj syn,“ dodala rozhodně.

„Váš manžel byl filantrop?“

„Zeptejte se kohokoliv, poví vám, jak byl velkorysý. Jenom kolik peněz věnoval naší farnosti. Podporoval chudé, nikdy nikoho neodmítl.“

„Měl nějaké nepřátele?“

„Prosím vás, přestaňte už s těmi hloupostmi!“ vyhrkla přes zaťaté zuby. Její tvář zbledla a oči rudé od pláče blýskly na Izi. „Můj manžel je mrtvý, protože ti zločinci, co nás vykradli, byli zbabělci a zabili ho! Všichni ho měli rádi. Pomáhal, kde se dalo.“

„A jste si jistá, že si neudělal nějaké nepřátele třeba během podnikání?“

„Manžel se mnou o své práci nemluvil. Starala jsem se o děti a o domácnost, copak by mi asi o práci říkal. Ale podle toho, co vím, mohl těžko někomu ublížit. Vždycky říkal, že je zemědělec. Sám kdysi jezdíval na traktoru. A když chvíli starostoval, všem ve vsi pomohl. Jen se podívejte, jak to tu dnes vypadá. Předtím si tady lišky dávaly dobrou noc.“ Izabela pokývla a zaklapla notes.

„Chci si ještě promluvit s vaším synem.“ Marie energicky vstala ze židle a opřela se o stůl. Izabela ji koutkem oka pozorovala, zatímco předstírala, že si čte zprávu v telefonu.

„Proč? Nechte ho být, je v šoku. Vždyť mu dnes zavraždili otce!“ hlasitě oponovala. Smutek vystřídal vztek.

„Já vím,“ podotkla suše Izabela. „Chápu, situace je komplikovaná, ale je možné, že viděl vrahy nebo cokoliv jiného, co by nám mohlo pomoci. Je to pro vás těžké, tomu rozumím, ale věřte mi, že tyto okamžiky jsou vždycky nejdůležitější. Máme stejný cíl – dopadnout pachatele, kteří zastřelili vašeho muže.“

„Nic neviděl, říkám vám, že spal!“ Hlas se jí mírně třásl, ale pěsti měla zaťaté. Ve dveřích se objevil strážník z vedlejší místnosti a tázavě pohlédl na Izabelu. Nenápadně na něj mávla, že vše je v pořádku.

„Přesto si s ním chci promluvit,“ odpověděla tiše a rozhodně. Na moment na sebe obě ženy hleděly, poměřovaly se, až nakonec Marie dosedla zpět na židli. Oči z Izabely však nespustila.

„Stejně budete potřebovat tlumočníka,“ odušila napjatě.

První, čeho si všimla, byly jeho černé, neobvyklé oči. Seděl vzpřímeně, téměř ztuhle na pelesti postele. Potichu si pobrukoval pomalou melodii. O prádelník měl opřenou bílou hůl.

„Martin Kalous?“

„Ano prosím.“ Jeho hlas byl zastřený, s nepřirozenou intonací někoho, kdo se neslyší a není zvyklý mluvit. Přestože věděla, že je plnoletý, kdyby tuto informaci nedostala od strážníků, jen těžko by dokázala odhadnout, kolik mu je. V obličeji působil na svůj věk mladě, když ale promluvil, jeho řeč připomínala staršího muže. Odhadovala, že na svém projevu pečlivě pracoval.

„Moment, prosím, nasadím si naslouchátka.“ Rukama zašátral v kapse kalhot a vložil si je za ucho. Chvilí vyčkával a s nataženou rukou jí dal znamení, aby počkala, až se zapnou.

„Už slyším.“

Očekávala, že bude mluvit příliš huhlavě a špatně, jak naznačila Kalousová, ale při troše soustředěnosti mu rozuměla bez problémů. Možná ho matka příliš podceňovala. Nevypadal ani tak křehce, ani neschopně, jak si ho po setkání s Marií představila.

„Vaše matka mi říkala, že budu při rozhovoru s vámi potřebovat tlumočníka, měla na mysli tlumočníka ve znakové řeči?“

„To je v pořádku, slyším dobře. Znaková řeč je pro mě rychlejší, ale jsem zvyklý používat naslouchátka.“

„Matka vám zřejmě chce co nejvíc pomáhat.“

„Ano, stará se o mě dobře.“

„Upřímnou soustrast, Martine –“

„Mario, prosím. Říkejte mi Mario.“

„To je přezdívka?“

„Je to moje romské jméno.“

„Vím, že je to pro vás teď náročné, ale mohl byste mi zodpovědět několik otázek?“

Snědý chlapec přikývl. Izabela se rozhodla soustředit na jeho levé oko, které vypadalo, že na něj vidí lépe. Mechanickým pohybem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Cínový vojáček.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.